

Ministerie van Financiën

> Retouradres Postbus 20201 2500 EE Den Haag

Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

**Directoraat-Generaal
Belastingdienst**

Korte Voorhout 7
2511 CW Den Haag
Postbus 20201
2500 EE Den Haag
www.minfin.nl

Ons kenmerk
DGB/2010/680 U

Uw brief (kenmerk)
25.01.2010/2010Z01359

Bijlagen

Datum
Betreft Beantwoording kamervragen van het lid Remkes

Geachte voorzitter,

Hierbij doe ik u toekomen de antwoorden op de vragen van het lid Remkes over het invorderingsbeleid van de Belastingdienst.

Hoogachtend,

de staatssecretaris van Financiën,

mr. drs. J.C. de Jager

Vragen van het lid Remkes (VVD) aan de staatssecretaris van Financiën over het invorderingsbeleid van de Belastingdienst (ingezonden 25 januari 2010)

**Directoraat-Generaal
Belastingdienst**

1

Zijn de berichten die de VVD-fractie heeft ontvangen waar dat het invorderingsbeleid van de Belastingdienst per 1 januari jl. is herzien en dat als gevolg hiervan aanslagbedragen kleiner dan € 1500 standaard als oninbaar worden verklaard en dat voor bedragen kleiner dan € 1000 geen beslagopdrachten aan deurwaarders meer worden gegeven?

**Ons kenmerk
DGB/2010/680 U**

2

Zo ja, wat is het invorderingsbeleid in bredere zin en op welke gronden is het beleid gewijzigd? Wat was de invorderingspraktijk tot 1 januari 2010?

3

Welk totaalbedrag op jaarbasis loopt de Belastingdienst aan inkomsten mis als gevolg van dit gewijzigde beleid?

4

Deelt u de opvatting dat dit gewijzigde beleid totaal niet is uit te leggen aan mensen die ieder jaar keurig aan hun fiscale verplichtingen voldoen en dat dit de belastingmoraal ondergraaft?

5

Bent u bereid het invorderingsbeleid aan te passen?

Antwoord vragen 1 tot en met 5

De berichten waarvan in vraag 1 gewag wordt gemaakt, kloppen niet met de werkelijkheid. Rechtsgelijkheid vormt een belangrijk uitgangspunt binnen het gevoerde invorderingsbeleid. Indien betaling achterwege blijft, volgen in alle gevallen dwangmaatregelen.

Om de effectiviteit van het beleid te optimaliseren is het, mede uit het oogpunt van de nagestreefde eenheid van beleid en uitvoering, nodig Belastingdienstbrede keuzes te maken met betrekking tot de te gebruiken invorderingsinstrumenten. Aanleiding tot het maken van keuzes is onder meer de toename van het aantal invorderingsposten dat slechts door middel van het uitoefenen van dwang blijkt te kunnen worden geïnd. Deze toename houdt verband met de uitbreiding van het pakket van de Belastingdienst enkele jaren geleden (met name terugvorderingen ter zake van toeslagen voor de betaling waarvan geen gebruik wordt gemaakt van de standaard aangeboden betalingsregeling) alsmede met de gevolgen van de economische crisis. Daarnaast is in 2010 capaciteit gemoeid met de invoering van een nieuw automatiseringssysteem (ETM); dit systeem ondersteunt op betere wijze de administratie en het inningsproces (w.o. de dwanginvordering) van belasting- en toeslagvorderingen.

De bedoelde keuzes kunnen als volgt worden samengevat. Gerichte inzet van de beschikbare deurwaarderscapaciteit ten behoeve van de invordering van zwaardere posten; optimalisering van de verhaalsinvordering ten laste van particulieren door gebruikmaking van vereenvoudigde beslagvormen (loonvordering, overheidsvordering); prioritering van invorderingsaandacht ten behoeve van belastingschuldigen die min of meer structureel in gebreke blijven en vereenvoudiging van administratieve procedures ter zake van eenvoudige verzoeken om uitstel van betaling.

Van belang bij dit alles is dat in het geval de voor een bepaalde situatie geselecteerde invorderingsinstrumenten niet leiden tot het gewenste resultaat, betrokkene niet wordt ontslagen van de betalingsverplichting. Het recht van invordering verjaart eerst na vijf jaar. Gedurende die tijd kan, afgezien van de mogelijkheid de dwanginvorderingsprocedure na verloop van kortere of langere tijd te heropenen, verrekening met teruggaven plaatsvinden en worden onbetaalde aanslagen betrokken in regionale en landelijke handhavingsacties van de Belastingdienst. Er is naar mijn mening dan ook geen sprake van dat de rechtsgelijkheid die wordt nagestreefd bij de nakoming van betalingsverplichtingen door de gekozen aanpak in het gedrang zou komen.

De invorderingsresultaten voor de belangrijkste belastingmiddelen luiden als volgt: op het middel inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen moet gemiddeld 3% worden afgeboekt wegens oninbaarheid, voor de omzetbelasting en de vennootschapsbelasting is het oninbaarheidspercentage 1, voor de loonbelasting/sociale verzekeringspremies 0,4 terwijl op de terugvorderingen ter zake van de toeslagen 3% moet worden afgeboekt. Het gericht inzetten van dwanginvorderingsinstrumenten is er juist op gericht de effectiviteit van het invorderingsbeleid te optimaliseren; de vermelde percentages zullen daardoor dan ook niet in negatieve zin worden beïnvloed.

**Directoraat-Generaal
Belastingdienst**

Ons kenmerk
DGB/2010/680 U